

De la aftershock la nemurire.
 Partea întâi: Discotopia
 9 Dec. 2014 - 11 Ian 2015
 La spațiul Platforma

De la aftershock la nemurire. Partea Întâi: Discotopia. Marți 9 Decembrie, ora 19.00

La Spațiul Platforma (Calea Moșilor 62-68, MNAC Anexa etaj 1, București), 9 Dec. 2014 – 11 Ian. 2015

Anastasia Jurescu, Andreea Gîrleanu, Claudia Nicu, Iulia Toma, Kiki Mihuță, Marina Oprea, Mihai Balko, Nicoleta Moise, Valentin Cernat

(for English scroll down)

Traseu expo: Cu atenție. Treci de perdeaua de protecție și dai de bunker, vezi că e încă în construcție. Ia o modificare genetică pretty pretty și ascultă știrile în așteptarea criogenizării. Zice oare despre cât mai durează pe-aici? Ai alocat un 2 pe 2, generos. Metri locuibili. Și niște provizii, cam după buget, câte rații ți-ar ieși? Roagă-te, mai trece timpul și frica. Poate piere și condiționarea asta culturală de frică de întuneric. Ai răbdare, privește la ce se consumă, fir cu fir. Ia caietul, fă-ți singur/ă un text cât mai laudativ, cât mai poți că cine știe. Nu vorbi, consumi aerul. Nu-i nimic că nu-i vezi pe ceilalți, nici ei nu te văd. Măcar e mai cald ca anii trecuți. Pentru detalii citește și mai departe.

//

Walkthrough: Carefully. Get beyond the protection curtain and you find the bunker, see it is still under construction. Take a pretty pretty genetic modification and listen to the news while waiting for cryogenisation. Do they talk also about how long this will still take? You have a generous allocation of 2 by 2. Living meters. And some supplies, as many as budget allows, how many rations would they make? Pray along the way, time and fear will pass faster. Maybe this culturally conditioned fear of darkness will go away as well. Be patient, watch what gets consumed, thread by thread. Take the notebook, make yourself a text of praise, now that you can still do it because later who knows. Don't talk, you will waste air. It doesn't matter that you can't see the others, they can't see you either. At least it's a lot warmer than the past few years. For details read further.

.....

În literatură și derivatele ei media există distopii totale și distopii critice; diferența: din cele critice se mai poate ieși (cu o lecție de viață în plus), din celelalte niciodată, sunt perfect închise, fără început, cauzalitate și sfârșit, precum Universul în viziunile creștine fundamentaliste.

Întrebare constantă, obsedantă: cum se formează un sistem distopic? Textele clasice încep toate, din momentul prim, pagina întâi, cu plasarea directă in situ, fără ca vreunul să fie compusă o încercare de a explica, stabili cauzele ori demarca factorii sociali și politici din trecutul real și posibil care ar fi dus la ștergerea capacității de reacție individuală și la stabilirea în noile (părând veșnicele) reguli. Au fost înainte o catastrofă, o apocalipsă, un meteorit? O profeție împlinită din partea cuiva care moare fericit că azi, chiar azi, imprevizibilul (a)statistic se manifestă suficient de puternic cât să acopere tot ce era/fusese/este cu pătura unui veșnic *worse case scenario*?

...Și dacă au fost, au ajutat la ceva kiturile de supraviețuire pentru cutremure, valiza pregătită mult timp după și ținută la îndemână în caz de, măsurile postapocaliptice ale fundamentaliştilor din Doomsday Preppers? Bunkerele vândute pentru a liniști fricile de fantome elaborate în timpul Războiului Rece? Adăpostul antiatomic ascuns lângă metrou Unirii, cel de la Victoriei, cel de la Casa Poporului? A existat oare acel moment de adaptare a trupului la înfăptuirea IRL a micro-spaimelor de sfârșitul lumii pe care le integrăm de fapt în viața de zi cu zi? Tu știi suficient de bine în geografia spațiului tău locuit și familiar, în caz de urgență, pe ce să pui mana și să fugi? Sau ai fugi?

În distopiile critice, adesea construite pentru a transmite un manifest despre inegalitate, suferință, blocarea accesului la propriul *agency*, există întotdeauna cel puțin un colț de grădină și un ochi de apă încă funcționale în afara sistemului distopic, pe fundalul migrării continue către speranța că dincolo de geografia pe care o cunoști vei găsi reversul catastrofei, rezultatul ei anarhist eliberator. De aceea cel mai mult din romanele Octaviei Butler sau lui Margaret Atwood ori din clasicele cyberpunk se petrece în mers, în fugă, sunt liste de supraviețuire și câmpire a mecanismelor și obiectelor necesare acesteia. Fuga e singura formă de *agency*, pentru persoanele adaptate și antrenate pentru ea, acele persoane pe care le vezi în disaster movies evitând cu o fracțiune de secundă prăvălirea cărămizii în cap sau căscarea hăului sub picioare. Un pic îți dau sentimentul că

au supraputeri de zbor și mers pe apă, aceste persoane. Nu, sigur nu au corpul ca al tău, pe al tău l-ar călca mașina, ajunge din urmă bastoanele păzitorilor de ordine, al tău sigur ar înfunda pușcăria reală și ar ajunge expus la TV sau la grădina zoologică, anunțat online la capitolul gropi comune în care ajung cele imprezibile.

Grădini zoologice, circuri, discoteci, cimitire. Să ne întoarcem în timp în anii 60 la căutări terminologice și invenții lexicale. Discoteca, alături de Circ, Grădina Zoologică, Cimitir e unul din acele locuri în care heterotopia e maximă. E în real și între realuri, între public și privat, între aparențe (exaltate, ierarhizate) și afecte, retrări etc. Toate sunt spații de intimitate construită prin politici publice, în care oricine are putere îți poate privi și reorganiza corpul în concordanță cu noile reguli, pentru care nu există niciodată nici explicații nici cauzalitate.

.....

Partea Întâi este primul fragment expozițional rezultat din atelierul de lucru și dezbateri *De la Aftershock la Nemurire* (propus și facilitat de Simona Dumitriu, Ileana Faur, Marian Dumitru, Claudiu Cobilanschi, aka grupul de la Platforma)

.....

varia din atelier și proiect: <http://aftershocksinemurire.tumblr.com/>

prequel: *In Asteptare* (performance durațional propus de Valentin Cernat. Cu: Valentin Cernat, Simona Dumitriu, Ileana Faur, Andreea Gîrleanu, Anastasia Jurescu, Kiki Mihuță, Nicoleta Moise, Claudia Nicu, Marina Oprea; cu sprijin de la Marian Dumitru, Iulia Toma, Ramona Dima

ENG

From Aftershock to Immortality. Part One: Discotopia. Tuesday December 9, 7 pm.

At Spațiul Platforma (Calea Moșilor 62-68, MNAC Anexa 1st floor, București), 9 Dec. 2014 – 11 Jan. 2015

Anastasia Jurescu, Andreea Gîrleanu, Claudia Nicu, Iulia Toma, Kiki Mihuță, Marina Oprea, Mihai Balko, Nicoleta Moise, Valentin Cernat

In literature and in its media sub-products there are total dystopias and critical dystopias; the difference between them: you could still get out of a critical dystopia (after learning your life lesson), but you could never get out of total dystopias, they are fully enclosed, with no beginning, cause or ending, just like the Universe in fundamentalist christian visions.

Here is the constant, obsessive question: how do dystopic systems begin? All classical texts start from the first moment, on page one, directly in situ, and nowhere along the way is there any attempt to explain, establish causes or delineate the social and political factors from the real possible past which may have led to the erasure of individual capacities of reaction and to the establishment of new (seemingly eternal) rules.

Was there before a catastrophe, an apocalypse, a meteorite? The fulfilled prophecy of someone dying happy that today, exactly today, (a)statistic unpredictability manifests itself with enough strength to cover all that was/had been/is with the blanket of an eternal worse case scenario?

...And if there was, did earthquake survival kits, the suitcase prepared long time afterwards and kept handy just in case, or the post apocalyptic measures taken by Doomsday Preppers fundamentalists help in any way? Were bunkers that had been sold to soothe the fears of ghosts produced by the Cold War of any help? Or the anti atomic shelter hidden next to Unirii subway station, the one in Victoriei, the one under People's House? Was there a moment where bodies adapted to the IRL materialization of end of the world fears which we are constantly integrating into our daily lives? Within the geography of your lived, familiar space, do you know well enough in case of emergency what to grab and run? Or would you run?

In critical dystopias, often constructed to deliver a manifest about inequality, suffering, and the impossibility to perform one's agency, there are always at least one piece of garden and one patch of water that continue to function outside the dystopic system, having as background the continuous migration toward the expectation that beyond known geographies you would escape to the other side of catastrophe, to its liberating anarchist result. Because of that most of Octavia Butler's or Margaret Atwood's novels or most cyberpunk classics are

strategies of walking through unobserved, or running, they are lists of survival strategies and repair manuals for the mechanisms and objects necessary for survival. Running is the only form of agency for persons adapted and trained for it, but for the kinds of persons who in disaster movies avoid by one fraction of a second the brick falling on their heads or the void gaping under their feet. They give you the impression to have superpowers of flying or walking on water, these persons. No, they surely don't have the same body as yours, yours would be run over by the car, caught by the sticks of order keepers, your body would most certainly end up in the real jail and exposed on TV or at the Zoo, or advertised online under the communal burial grounds for the unpredictable chapter.

Zoos, circuses, discos, cemeteries. Let's go back in time to the 60s, to terminological quests and lexical inventions. The disco, next to the circus, the zoo or the cemetery is one of those sites of maximized heterotopia. It is within real and in between realities, between public and private, between appearances (exalted, hierarchical) and affects, reliving, etc. They are all sites of public policy-built intimacy, where anyone with power can watch and re-organize your body according to the new rules, for which there are never any explanations or causes.

.....

Part One is the first exhibition fragment resulted from the workshop and talks *From Aftershock to Immortality* (proposed and facilitated by Simona Dumitriu, Ileana Faur, Marian Dumitru, Claudiu Cobilanschi, aka the group at Platforma).

.....

varia from the workshop and project: <http://aftershocksinemurire.tumblr.com/>
prequel: *In Expectative*, durational performance proposed by Valentin Cernat. With: Valentin Cernat, Simona Dumitriu, Ileana Faur, Andreea Gîrleanu, Anastasia Jurescu, Kiki Mihuşă, Nicoleta Moise, Claudia Nicu, Marina Oprea; with support from Marian Dumitru, Iulia Toma, Ramona Dima.

.....

1. Mihai Balko

Fără orizont/No Horizon

Instalație cu elemente performative/Installation with performative elements

Instalație work in progress inspirată de relatările bunicului meu despre cel de-al doilea Război Mondial.

//

Work in progress installation inspired by the accounts of my grandfather about the 2nd World War.

2. Valentin Cernat

News as Dystopia

"Car Accidents Today - Romania" | "Bullets not Ballots - Ukraine" | "Syria" | "During Earthquake".

Prezentarea evenimentelor fără imagine studiază transformarea "cititorului" cu ajutorul sunetului și a lumii proiectate, lăsând liberă construirea cadrului întreg prin crearea unei imagini proprii. Rezultatul devine unul derivat din structurile video parcurse în trecut, asimilate acum situațiilor expuse. Astfel probabil, putem răspunde corect întrebărilor "din poziția cui este redat evenimentul?" și "pentru cine?".

Citirea știrilor pleacă din propria voință, iar poziția devine una confortabilă, asumată, blocând treptat receptarea mesajului. Expunerea amplificată, exagerată, a informațiilor transmise forțează trimiterea unei senzații distopice și conturează astfel o lume paralelă, de confort, de unde experimentăm relaxați stări extreme.

//

The display of events in the absence of their image studies the transformation of the „reader” who can reconstruct the full frame aided by sound and by the light projected, thus creating its own private image. The result is a sub product of all video structures seen in the past, now assimilated to the situations under display. So probably now we can give the correct answer to questions like „from whose position is the event presented?” and „for whom?”

We read news when we want to, from a comfortable, assumed position that blocks progressively the message from being received. The amplified, exaggerated exhibition of the broadcast informations conveys a forced feeling of dystopia and therefore outlines the comfortable parallel world from which we experiment, relaxed, extreme sensations.

3. Kiki Mihuță

Am creat un sistem care să deservească interesele și nevoile omenirii, însă realitatea ne arată că de fapt el este din ce în ce mai incompatibil cu milioanele de consumatori pentru care a fost creat.

Paradoxul este că, deși producția de alimente este hiper eficientă și generează hrană mai ieftină și mai multă decât în orice alt moment din istorie, s-a ajuns la un punct în care odată cu hrana nou creată, dam naștere unor noi boli a căror existență se datorează doar noilor tipuri de alimente.

Industrializarea impune agricultura chimică și mecanizată, care are drept consecință compromiterea solurilor, apei și a altor infrastructuri naturale de care producția de hrană depinde.

Dacă până în anii 70 trăiam cu satisfacția că orele petrecute în bucătărie s-au redus drastic până la deloc, după această decadă un adevăr dureros iese la iveală: companiile producătoare de hrană renunță încet încet la produsele naturale în favoarea unora artificiale, ieftine și dăunătoare.

Pe lângă faptul că aproape am renunțat la cultivat și gătit, adesea nu recunoaștem mâncarea când o vedem, iar generațiile următoare vor fi atât de obișnuite cu noile gusturi sintetice încât nu vor fi gustat niciodată ceea ce astăzi încă mai numim „natural”. Fructelor și legumelor de astăzi le lipsește gustul, iar consumatorul modern îl îmbrățișează fără a privi în viitor.

//

We have created a system that would serve the interests and needs of humanity, but instead it shows that it is actually increasingly incompatible with the millions of consumers for which it was created.

The paradox is that, although food production is hyper efficient and cheaper and we produce more than in any other time in history, we've reached a point where the new foods are responsible of the existence of new types of diseases.

Industrialization requires chemical and mechanized agriculture, which has the consequence of compromising the soil, the water and other natural infrastructure of which food production depends.

If by the 70's we were living with the satisfaction that the hours spent in the kitchen were drastically reduced, after this decade a painful truth emerges: the food companies are slowly replacing natural products in favor of artificial, cheap and harmful ones.

Besides the fact that we almost gave up cooking and farming, often we do not recognize food when we see it, and the future generations will be so accustomed with these new synthetic flavors that they will never know the taste that today we still call it "natural". Fruit and vegetables today lack taste, and the modern consumer embraces it without looking into the future.

4. Iulia Toma

„UNULAUNU”

Sunt în capsula timpului meu. Am început acum zece ani, continui încă zece. În jurul mesei gravitează lampa și patul, tabloul de pe perete se încarcă de la soare și perna este singurul instrument antigravitațional din habitacul. Ușa se închide sub presiunea chiriei, afară oamenii gravitează în jurul salariului lunar. Modulul meu se plimbă încet peste vulcanii de la Universitate, peste cascada de la Romana și Baraganul de la Guvern, le fac cu mâna stângă, cu dreapta beau ceai fierbinte. Hainele de iarna zboară spre tavan, cei nouă metri cubi de aer ajung pentru 36 de ore. Locuiesc pe un perete curb, am o plantă care cere apă din pahar, mă lovesc de calorifer plutind spre cizme. Ca să stau pe scaun iau paltonul și-l pun pe pat - de-acolo mut perna și o așez pe masa de unde am ridicat caietul aruncat pe palton. Sunt un punct strălucitor pe radar, întunericul se oprește în foaia de sticlă aburită a geamului pe care am scris cu degetul douămiidouăzecișipatru.

//
1/1

I am in the capsule of my time. I started ten years ago and I will go on for ten more. The lamp and the bed gravitate around the table, the painting on the wall charges from the sun and the pillow is the only antigravity instrument from the living unit. The door closes pressurised by rent, outside people gravitate around monthly wages. My module walks slowly over the volcanoes at Universitate, over the Romană waterfalls and the desert fields at the Government, I wave my left hand to them, while drinking hot tea with my right. Winter clothes fly to the ceiling, the nine cubic meters of air are enough for 36 hours. I live on a curved wall, i own a plant who demands to be watered with a drinking glass, I bump into the radiator while floating towards my boots. To sit on the chair i take the coat and put it on the bed – moving the pillow from there and placing it on the table from where I had taken the notebook thrown over my coat. I am a shiny dot on the radar, darkness is stopped by the steamy sheet of glass from the window on which I wrote with my finger twothousandtwentyfour.

5. Anastasia Jurescu, Nicoleta Moise

Hail Mary, hello, how are you? Please help us with a statement.

6. Claudia Nicu

Este apocalipsa, ca simbol, o confruntare dintre bine și rău? Va învinge binele? Cine ar supraviețui? Ar conta puterea financiară? Devine statutul irelevant? Cum s-ar schimba percepția asupra violenței și a confruntării? Ca femeie ar fi mai bine să fii singură sau parte dintr-un grup? Sau ar dispărea ideea de gen? Oare ar fi o eliberare pentru cei oprimați, o scăpare?

Cum ai putea să te pregatești cel mai bine? Ți poți face provizii cu lucrurile de bază, apă, mâncare, arme, medicamente, dar cât poți trăi din bugetul pe care îl ai la dispoziție?

Oare se întâmplă acum? Trăiesc apocalipsa? Anxietatea mea nu mi se pare o slăbiciune și nu înțeleg de ce ar trebui să-mi depășesc fricile. Care sunt banale, nu-mi place că universul e o mizerie, un haos fără sens iar asta nu dă nici o valoare propriei existente. Trebuie să-mi creez propriul univers cu sens. Nu-mi iese foarte bine, ceea ce duce la frustrare și disperare.

Există o libertate în nihilismul disperării, când a câștiga înseamnă a rămâne în viață.

//

Is the apocalypse, as a symbol, a confrontation between good and evil? Will good win?

Who would survive? Would financial power matter? Will status become irrelevant? How would the perception of violence and confrontation change? As a woman, would it be better to be alone or part of a group? Or would the idea if gender disappear? Would the oppressed feel liberated, feel like they escaped?

How could you prepare best? You can buy supplies, basic things like water, food, weapons, medicine, but how long can you live with the budget you have?

Is it happening right now? Am I living the apocalypse? I don't see my anxiety as a weakness and I don't understand why should I overcome my fears. Which are ordinary, I don't like the fact that the universe is shit, a meaningless chaos and that makes my own existence unvaluable. I must create my own universe and give it meaning. I don't manage most of the time and that leads to frustration and desperation.

There's freedom in the nihilism of despair, in which winning means staying alive.

7. Andreea Gîrleanu

De mică am încercat să îmi răspund la întrebarea “Ce se întâmplă cu corpul meu după ce moare?” Odată cu trecerea timpului am descoperit și am conturat variante de răspuns pentru a-mi satisface curiozitatea. Treptat, corpul fizic nu a mai reprezentat un interes pentru mine, iar întrebările au devenit din ce în ce mai numeroase. Se sfârșește pur și simplu? Există suflet? De unde vine? E nemuritor? Din ce e făcut, eter? Sau praf? Poate e doar vid.

Îmi vâjâie capul.

Ce înseamnă a fi nemuritor? Ti-ai dori să trăiești veșnic? Ai deveni un erou care ar ramane in amintirea tuturor? Poate e mai plăcut sentimentul de anonimitate și ai prefera statutul de observant.

Ți-ai imaginat vreodată cum ar reacționa cei de lângă tine la aflarea morții tale? Uneori mă gândeam la propria înmormântare, la suferința pe care dispariția mea ar provoca-o, construind în detaliu un întreg scenariu. Alteori mă gândeam că nu o să plângă nimeni.

Cât de des reflectăm la momentul morții? Cât control avem asupra vieții și de ce? Oare cum te vei conserva în amintirile altora?

Despre morți numai de bine(?)

//

Since I was a kid I tried to answer the question "What happens to my body after I die?" As time passed, I've searched for answers to satisfy my curiosity. The physical body didn't represent an interest to me anymore and my head was full of questions regarding the reason I was born here and now. Does it simply end? Is there a soul? Where does it come from? Is it immortal? What is it made of, ether? Or dust? Maybe it's just nothing at all.

My head is spinning.

What does it mean to be immortal? Did you ever wish to live forever? Would you become a hero who remains in people's memory? Maybe feeling anonymous makes you feel comfortable and secure. Maybe you love the spotlight.

Have you ever imagined how would people react to the news of your death? I used to think about my own funeral, about the suffering I will cause in that moment, building an entire scenario in detail. Sometimes I thought that no one will mourn or even shed a tear.

How often do we reflect on the moment of death? How much control do you have over your life and why is that? What will others have to say about you and how will you be preserved in other people's memory?

Speak no evil of the dead (?)

8. Marina Oprea

instalație și performance

Țelul etern și neatins al omenirii rămâne viața eternă. Visăm la utopii în care moartea nu mai există dar, dincolo de problema evidentă a privilegiului, când dreptul la viață a fost bifat, putem vorbi despre dreptul la moarte? Nu este vorba de un act necugetat, un păcat sau disperare. Este vorba despre epuizarea tuturor opțiunilor, pe rând, sistematic, încet și cu cap, până se ajunge la gestul final.

//

Eternal life remains humankind's unattainable eternal goal. We dream of utopias where death doesn't exist anymore but, beyond the obvious issue of privilege, when the right to live has been approved, can we speak about the right to die? It is not a thoughtless act, a sin, nor despair. It is the consummation of all options, one at a time, systematically, slowly and wittingly, until you get to the final gesture.